

[Johan Asmussen.]

er det, at man er aktivt på vagt, ikke mindst fra folketingets side, for at forebygge enhver risiko for forskelsbehandling inden for skattelovgivning og for at stoppe ethvert tilløb til forskelsbehandling i myndigheder-nes praktisering af skattelovene.

Den 22. december afsagde landsskatte- retten kendelser i to ensartede sager med et resultat, der har vakt opsigt og harme i befolkningen, udtrykt i kommentarer og ledende artikler i en række aviser, netop fordi man i disse resultater ser en forskels- behandling, der strider mod kravet om lige- lighed og retfærdighed. Det drejer sig om to tilfælde, hvor dels en pensioneret bank- funktionær, dels en enke efter en funktionær, der har fået bolig i bankens pensionist- ejendom i 2½ værelses lejligheder til en leje principielt fastsat som en procentdel af pensionen, er blevet sat i forhøjet skat af forskellen mellem den betalte leje, i det ene tilfælde 1.500 kr., i det andet 1.750 kr., og den leje, som de lokale skattemyndig- heder skønnede at der ville kunne opnås ved almindelig udlejning, nemlig 3.000 kr. De fik derefter forhøjet det selvangivne beløb med henholdsvis 1.500 kr. og 1.250 kr., for sådanne funktionærpensionister en mærk- bar forhøjelse og en forhøjelse, som de ikke havde været forberedt på.

Afgørelserne er truffet på grundlag af statsskattelovens § 4, stk. 1, punkt b, der beskatter vederlagsfri benyttelse af andres rørlige eller urørlige gods. Der er altså tale om en art gavebeskatning og om fortolkning af, hvor langt denne bestemmelse efter sin ordlyd kan række, og af, hvor langt skatte- myndighederne i deres praksis bør strække den efter bestemmelsens mening under hen- syn til sund fornuft og under hensyn til kravet om retfærdighed og ligelighed, set i relation til andre skatteydere, der er stillet på lignende måde. Disse hensyn forekommer det mig at skattemyndighederne har svigtet i disse sager.

Det kunne for øvrigt være af interesse at vide, om landsskatterettens afgørelser har

været enstemmige. Under de nugældende regler får man ikke noget at vide om, hvor- vidt der også har været andre opfattelser. Det er et af de mange træk af demokratisk underudviklethed, som vi endnu slæber rundt på, men de regler bliver forhåbentlig snart ændret.

Det kan ikke være meningen, at sådanne pensionister skal beskattes af en tilsyne- ladende lejebesparelse, et beløb, som de efter deres forhold måske slet ikke ville have råd til at betale, fastsat efter skattemyndig- hedernes frie skøn. Mange andre, der er stillet på lignende måde, beskattes ikke af en sådan lejebesparelse; det gælder dem, der modtager offentlige tilskud efter bolig- støttelovgivningen, og det gælder folke- og invalidepensionister, der får stillet billige boliger til rådighed, mindstbemidlede og mindre- bemidlede med op til 19.000 kr. i skattepligtig indkomst — for slet ikke at tale om de hundredtusinder af mennesker, der sidder i ældre lejligheder, og som på grund af huslejestoppet sparer betydelige beløb i husleje, som de så bruger til biler og andre af livets behageligheder til skade bl. a. for vor handelsbalance.

Jeg er klar over, at skattemyndighederne for tiden er på krigsstien på andre lignende områder. Det fremgår bl. a. af lignings- inspektør Begtrup's instruktioner til lig- ningsfolk rundt om i landet og af en artikel i sidste nummer af FTF-bladet Fællesrå- det, hvori man opfordrer medlemmerne til at forholde sig som tidligere og ikke anføre eventuel forskel mellem opkrævet leje og skønnet boligværdi for funktionærlejligh- eder. Konklusionen af denne artikel kan jeg ganske slutte mig til — hvis jeg må til- lade mig et kort citat —:

„at det må betegnes som ganske urime- ligt, at der her på et begrænset område søges gennemført en huslejeregulering via skatterne på et tidspunkt, hvor ikke alene satserne for lejeboliger, men hele spørgs- målet om lejen i den gamle boligmasse er genstand for reguleringsovervejelser.“ Den praksis, som man her er slået ind på,